

MIRA'T, MIRA'M.

(ELVIRA)

I ja hi torna a ser. Arriba tard, no em sorprèn; sempre arriba tard. És increïble com pot ser que malgrat ser tan descuidada i despreocupada caigui tan bé a la gent. És més, fins i tot diria que aquest caràcter oblidadís, aquesta deixadesa, la fa encara més atractiva. La manera de caminar, els gestos, com s'aparta el cabell de la cara... és harmònic, manté l'atenció fixada. I ja és aquí; s'asseu just a la taula adjacent a la meva. Sempre he sentit allò de "tot perd atractiu quan es mira de prop", com en les pintures, que de lluny són tan nítides i tan detallades i quan t'hi acostes veus els traços, veus que el que de lluny semblaven figures definides, ara tot plegat només són pinzellades, disposades d'una manera concreta perquè et facin una impressió, però que al cap i a la fi, no deixen de ser això, pinzellades. En ella no és així. En ella, quan t'hi acostes només perceps amb més claredat la seva perfecció. Olores el seu perfum, la seva suor suau, sents el moviment del seu cos, de les seves espatlles, veus de reüll els tics nerviosos que té a les mans i com li tremola el genoll quan recolza d'una determinada manera el peu al terra. Et fixes en com procura amagar les seves pigues de la vista de la gent. Els detalls que a simple vista podrien passar fins i tot com a imperfeccions, si t'hi fixes, només contribueixen en fer-la més perfecta. Tant de bo fos només el seu físic, el que admirés... però no, això no és tot; per dins és encara millor. Tan sociable, tan extravertida, tan dolça. Quan la sento parlar amb els seus amics, fins i tot quan de tant en tant parla amb mi, salta a la vista que sap com tractar amb la gent, és hàbil, sap què dir i quan ho ha de dir; què vol escoltar i quan ho vol escoltar cada persona. No hi ha res que m'agradaria més tenir que aquesta proesa; és extraordinària. I no sóc jo l'única que se n'ha adonat, d'això. Les mirades furtives d'admiració que de tant en tant s'endú en un mateix dia són incomptables; jo les veig des del meu punt de vista. El millor és que ella ho ignora, i això la fa encara més atractiva, si és que això és possible. No m'agrada dir-ho, però... com l'envejo. Jo, en canvi, sóc ben diferent... qui sóc? La xerrameca, l'amiga dels professors. Ni tan sols sóc intel·ligent; només em cremo les celles fins a saber-me el temari per treure bones notes. Estudio, xerro pels descosits i algunes vegades faig veure que no noto les expressions dels meus companys en mirar-me, amb cara d'estar-ne farts, de mi. I això és tot. No sóc ningú massa especial. Crido l'atenció, però no de la mateixa manera que ella; jo sóc escandalosa, i la gent no té altre remei que no sigui mirar-me, i ella és subtil i és la gent que l'envolta que decideix clavar-li la vista... Per això l'envejo. Perquè al seu costat, jo només semblo la noia que intenta fer amics però no pot; la noia que s'esforça a semblar atractiva però es queda curta; la noia eclipsada per la llum encegador que s'asseu al seu costat, aquella de la dreta. Tot i que si ella no hi fos, jo tampoc destacaria més que els altres; ja he dit que sóc més aviat una persona mediocre. Tampoc és ben bé atenció, el que desitjo, sinó més aviat... admiració. O, bé, ni això; no sóc tan ambiciosa. Em conformaria amb la meitat del carisma que té ella.

(LAURA)

Uf, ja hi sóc. Suada, amb els cabells rebregats i amb la motxilla balancejant-se en una espatlla que em fa estar en una posició estranya. Obro la porta. La classe ha començat. Maleeixo per dins la meva peresa matinerica que em fa romandre al llit fins mitja hora després que soni el despertador. Intento ser discreta, somric al professor suplicant la seva comprensió. Em torna

el somriure, tinc sort. Tanco la porta procurant no fer més soroll i la classe prossegueix sense més dilació. La gent em mira i em saluda amb el cap. Busco el meu lloc, m'assec. Ella ja hi ha arribat; no m'estranya: sempre és tan pulcra, tan ordenada, tan responsable... semblaria impossible que arribés tard. La professora m'ha deixat l'examen corregit sobre la taula; no vull mirar la nota, em temo el pitjor, però la miro igualment; es confirmen les meves sospites; un suspès més per la col·lecció. Em sembla impossible que recuperi a aquestes alçades del curs. Si tan sols tingués una quarta part del caparró que te la noia de la meva dreta... és que no només és que tingui un expedient acadèmic brillant, ni que les seves notes freguin la perfecció, això no és el més important... és com parla, com intervé. Xerra molt, però tot el que diu té un repunt d'ironia, d'humor intel·ligent, d'aquell anglès, o només fa uns comentaris ... com dir-ho... precisos, en el moment precís; no importa que la conversa no anés amb ella, en el moment en que ella hi participa, quan ho fa, sembla que el diàleg estigués esperant, necessités la seva intervenció. La seva presència dona fluïdesa, fa que les coses vagin més de pressa, siguin més senzilles. O potser no més senzilles, sinó més encertades. És a dir, més raonades, amb més sentit comú; en certa manera, les seves paraules aporten seny. Jo ho veig així; quan hi ha una discussió, per exemple, ella sempre és la portaveu d'un dels bàndols, sigui quin sigui el subjecte del que es tracti; la gent que està d'acord amb el seu parer només s'aferra als seus arguments. És increïble, la força que pot arribar a tenir; i com ho diu tot, així, de cop, sense pensar si ofendrà a ningú o si complaurà a algú altre; és la transparència personificada. Mirant-la als ulls negres hi pots veure reflectit tota la realitat amb total nitidesa, sense mentides piadoses, sense vels per protegir orgulls ni egos. Però el que vull dir no és que sigui una malcarada ni una bocamolla, més aviat al contrari; ella diu tot el que pensa quan ho pensa, però ho fa amb un tacte i una delicadesa envejables; no és que maquilli les paraules, per res, és que ho diu amb educació, amb humanitat; tal i com s'han de dir les coses, quan són negatives, i sense exagerar-les quan són positives. Tant de bo tingués prou força per fer això. Però no; jo sóc el pol oposat, jo dic el que es vol sentir, i ho sé. Que no vol dir que menteixi, i ara! Vol dir que, jo sí, decoro una mica la realitat; la faig atractiva o menys desagradable. Pot semblar compassió o simpatia però és molt més egoista; és por, por a perdre els que em valoren perquè descobreixin que no penso com ells. Sóc una noia sense criteri, sense voluntat, sense paraula. En els moments en que faig aquestes reflexions el mot *hipocresia* pul·lula pels meus pensaments, i no m'agrada, perquè em dol i em fa sentir bruta i lletja.

ELVIRA: Si només fos més com ella... més despreocupada...

LAURA: Seria feliç amb el seu ordre, la seva correcció...

ELVIRA: Voldria ser menys escandalosa...

LAURA: Si tan sols pogués deixar de preocupar-me per la opinió dels altres...

ELVIRA: És perfecta...

LAURA: Estic bruta.

ELVIRA: Tant de bo estigués en el seu lloc.

LAURA: Ho té tot.

ELVIRA: No sóc ningú...

Pseudònim: Leonor